

Může nás islám v něčem inspirovat?

Nejkratší odpověď zajisté zní – může. Křesťan může být svobodný od svazující představy, že ví všechno nejlépe, a tak může čerpat inspiraci i z jiných náboženství, aniž by přitom ztratil svou identitu. Právě to odlišné, s čím se přitom setká, ho může obohatit.

První inspirací může být pro křesťana četba Koránu. Není snadná, ale například v Hrbkové překladu pomůže čtenáři jak rejstřík biblických jmen, tak i připojený stručný komentář. V Koránu najdeme myšlenky křesťanům blízké – např. že Bůh Adamovi po jeho hříchu v rajské zahradě odpustil, i jiné, méně příjemné, třeba slova regulující krevní mstu – ale i ta mají svou obdobu v Písmu svatém.

Islám nás však může inspirovat i ve své životní i bohoslužebné praxi. Je to náboženství, které podobně jako křesťanství má za sebou dlouhou cestu dějinami a také velmi rozmanitou podobu v různých místech a jednotlivých směrech.

Inspirací tradiční – a zbožnosti Církve bratrské ostatně blízké – může být například vytváření *umy* – společenství věřících, kteří také společně žijí, pomáhají si navzájem, řídí se ve vzájemném styku svými pravidly, což jim pomáhá důstojně žít a rozvíjet víru i v poměrně nepřátelském světě, jaký například muslimy v České republice dnes obklopuje. Inspirující je i poměrně jednoduchá forma zbožnosti, kladoucí důraz na konání nám blízká - vyznání víry a dobročinnost, ta, která jsou nám vzdálenější, ale možná právě proto inspirativní - pravidelné krátké modlitby 5x denně (ráno, v poledne, odpoledne, v podvečer a večer), i ta, která postrádáme, protože jsme se jich zbavili v reformaci a přišli tak i o užitek, který mohou přinést - půst, který má duchovní rozměr a vírou motivovanou pouť.

Z možné kulturní inspirace tradičním islámem nelze přehlédnout pohostinnost, která patří k tradiční křesťanské ctnosti, ale již dokáží muslimové často praktikovat mnohem lépe, než křesťané i důraz na rodinný život.

Inspirující však může být i sledovat muslimské pokusy o nalezení alternativy k modernímu kapitalistickému systému, který leckde dominuje bez ohledu na jakoukoliv morálku či náboženství. Proti bankám, které půjčují na úrok, a které kromě rozvoje jedněch generují také nešťastně zadlužené jedince, rodiny i celé státy, se v některých zemích snaží prosadit tzv. islámské banky, které půjčují na základě dohody o podílu z budoucího zisku.

Domnívám se však, že inspirace a obohacení druhými není možná bez nich samých. Křesťané se mohou islámem inspirovat jen tehdy, když se budou s muslimy přátelsky setkávat – a tehdy – jak jsem se sám mnohokrát přesvědčil – dojde k oboustrannému obohacení: Křesťané se obohatí setkáním s muslimy a muslimové setkáním s křesťany.

(Brána, časopis Církve bratrské, 2016)